

Zoek en gij zult vinden

Door [Maaïke van den Bosch](#)

Het móét hier zijn.

Karel rukt de lade open. Oude bonnetjes, een bakje paperclips en een losse knoop vallen op de grond. Hij keert de lade helemaal om en bekijkt alles minutieus. Voor de zoveelste keer.

Het was een doodgewone dinsdag toen hij opeens dacht: waar is eigenlijk dat sleuteltje? Hij doorzocht de rommelige keukenla en het sieradenkistje van zijn vrouw Maria. De dag erna keerde hij zijn tas binnenstebuiten en speurde in de nachtkastjes.

Inmiddels speelt het verdomde sleuteltje al vijf jaar hardnekkig verstoppertje. In de afgelopen jaren doorzocht hij elke kast en lade in huis al zeker tien keer. Hij schroefde zelfs een keer stiekem de wasmachine uit elkaar.

Het sleuteltje houdt hem wakker en vreet al zijn tijd op. Maria is het meer dan zat en wil er niets van weten. Misschien staat ze wel al op het punt om hem te verlaten. Hij moet er nu echt eens mee stoppen.

“Heilige Antonius, beste vriend. Maak dat ik mijn sleuteltje vind”, fluistert hij. Hij kijkt om zich heen, hopend op een wonder. De woonkamer ziet eruit alsof inbrekers zijn langs geweest. Vermoeid begint hij met opruimen. Voordat Maria thuiskomt.

Tussen de paperassen voelt hij opeens iets hards. Zijn adem stokt. Zou het? Verbaasd houdt hij het kleine sleuteltje in zijn hand. Zie je nou wel.

Een golf van misselijkheid overspoelt hem. Hij haast zich naar de wasbak. Zijn borstkas knelt samen. “Niet nu”, fluistert hij terwijl hij langs de keukenkastjes op de grond zakt en zijn ogen sluit.

"Karel had het stevig in zijn hand geklemd", had de uitvaartondernemer gezegd. Maria's vingers strelen het roestige metaal. Met een verbeterd blik kijkt ze de kamer rond. Waar zou dit vervloekte sleuteltje nu in hemelsnaam op passen? Het móét hier zijn.